

É R T E S I T Ő.

A szakosztály közgyűlése.

Szakosztályunk f. é. január hó 29-én d. e. 10 órakor tartá meg közgyűlését a tagok élénk részvéte mellett.

A gyűlést Dr. Szamosi János, szakoszt.-elnök a következő beszéddel nyitotta meg:

Mélyen tisztelt Szakosztály!

Összegyűltünk, hogy megint egy évi működésünkről számot adjunk önmagunknak, számot adjunk a nyilvánosságnak.

Szabályaink szerint, a választmány nevében, a titkár úr fogja felolvasni jelentésünket s én, kit Önök nagybecsü bízalma a lefolyt évre az elnökséggel megtisztelt, év-gyűlésünket egész röviden megnyithatnám annak kijelentésével, hogy a reánk bízott talentummal jól sáfárkodtunk, hogy kötelességünknek igyekeztünk tehetségünkhöz mérve megfelelni.

Ám, de engedje meg nekem a mélyen tisztelt szakosztály, hogy végig tekintvén mult évi működésünkön, néhány reflexiót tehessek, melyekre egy részről az Erdélyi Múzeum-Egylet történelmére való visszatekintés, más részről Kolozsvár városa culturalis jelentőségének megfontolása bírnak.

Kiadványaink mult évi IV: kötetében 15 értekezés közül 14 honismertetésre vonatkozik (mert a magyar Sakuntala bírálattát, mint magyar irodalmi termékét, jogosan ide kell sorolnunk) s csak egyetlen egy van a szakosztályunk keretébe foglalt számos tudomány közül az egyetemes történelemnek szentelve.

Ezt az aránytalanságot, tisztelt szakosztály, sem egészséges állapotnak nem tartom, sem az egyesület céljával, halhatatlan emlékü alapítóinak intentióival megegyezőnek nem tekinthetem. Engedjék meg, hogy paradoxonnak látszó tétéletem bebizonyítsam.

A jelzett aránytalanság nem egyezik az egyesület céljával, mely 1837-től kezdve, a mikor az erdélyi múzeum alapítását nagy történelem-

búvárunk, gróf Kemény József, könyvtárának felajánlásával megpendítette, egészen 1883-ig, a mikor az egyesület alapszabályai jelen szerkezetüket kapták. mindenkor többé-kevésbé határozottan az volt, hogy első sorban és főképen ugyan a honismertetést eszközölje és terjeszsze, de a mellett az összes tudományokat karolja fel világosan, csak a theológiát és politikát zárván ki.

Az erdélyi muzeum, mondhatjuk, első apostola Nagy-Ajtai Kovács István „Az erdélyi magyar nemzeti muzeum ügyében“ című, Kolozsvárt 1842-ben megjelent, érdekes röpiratában fejtegetvén a muzeum felállításának szükségét, mint „hatalmas eszközét az értelmesedésnek (7. lap), hangsúlyozza, hogy bár a főszűly az Erdélyt illető tárgyakra s könyvekre helyezendő, de foglaltassék benne a lehetőség határain belől mindaz, a mi „az erdély honiáknak leginkább szükséges tudományokbani kiművelésére“ (19. l.) s a miből „meríthetik a honismereten kívül legszükségesebb ismereteket és tudományokat“ (21. l), hangsúlyozza, mily szerencsésen egészítik ki egymást gr. Kemény Józsefnek hungaricumokban gazdag könyvtára és a gr. Kemény Sámuelé, mely inkább a görög és római, olasz és franczia, német és angol irodalmi művekben gazdag (22. l.) s a mikor felsorolja a muzeum remélhető hasznait, hangsúlyozza, hogy „mindenik honi nemzet és vallás tagja“, „mindenik közoktató“ megtalálná „az általa tanítandó szaktudományról időről-ídtöre megjelenő jelesebb munkákat,“ minden tanuló és hivatalbeli, szóval mindenki, valamely tudományágban különösen gyönyörködik vagy kiténni vágyik s mindent elkövet, mi hatalmában van, magát abban minél inkább tökéletesíteni. S e képp a különböző tudományágak hó baráti . . . meg-meglátogatnák a Muzeumot és ismeretekkel gazdagabbulva térvén vissza, lakpontjaik körét is gazdagabbítanák“ (23—25. l.). Mily szépen kérdi, végre, a 32. lapon: „Luxus-e ezen században, a felvilágosodottság és értelmesség imez annyira magasztalt századában arról gondolkodnunk, hogy a világosodás, értelmesedés nálunk is minél többeknél és minél nagyobb mértékben terjedjen? — Ám hirdesse, kinek úgy tetszik, mind ezt luxusnak, szükség felettinek: én részemről igen is szükségesnek vallom. Mert meggyőződésemm szerint, az ész világosítása s értelmesedés terjesztése legszükségesebb teendőink sorába tartozik, és Museum, czélszerűen felállítva s fenntartva, hatalmas észvilágosító, értelmesedés-terjesztő intézet“

Ily szellem, ilyen nézetek lebegtek a muzeum-egylet alapítóinak szemei előtt 1859 ben is, a mikor végre az íge testté lön s az első alap-

szabály, igen természetesen, a honismertetést tűzte ugyan ki főcéljának, de „az általa művelendő tudományok sorából“ egyedül a theológiát és politikát rekesztette ki (7. §.) Hogy a muzeum-egylet halhatatlan megteremtője s első elnöke gróf Mikó Imre, az egyesület célja és feladata felől épen úgy gondolkodott, azt fényesen bizonyítja legelső elnöki megnyitója *) ép úgy, mint az ő hatalmas befolyásával Kolozsvárt létesített tudomány-egyetem és ugyancsak az ő befolyása alatt létrejött szerződés a muzeum-egylet- és az állam, illetve egyetem közt.

Hely és idő nem engedék, hogy az említett első megnyitóból, e valódi mesterműből, mindazt a helyet idézzem, mely felfogásom mellett bizonyít. csak egy-kettőt mutatok be. Mily szépen jelöli ki az egyesület célját e szavakban: „Betölteni ama feladatot, mi az emberiség közös rendeltetése s minden országnak és népnek jogosultsága s kötelessége: hogy az értelmesedés, ennek a mívelt népek által használt minden útain és csatornáin terjedjen, a munkaosztón és iparszorgalom a tudomány segélye által helyes irányban és gyümölcsötözőleg gyámolittassék, a míveltség terjedése által a népek öntudata s erkölcsi érzete szilárdabbá váljék, szóval: az eszmék és szellem világa s ereje által az érzékiség és anyagi irány túlnyomósága ellensúlyoztassék. Röviden, a mi célunk: a tudományosságunk egy új templomot alkotni egyesületi úton“. Elmondja, hogy az országnak és népeknek „mindig elébb, tovább, magasabbra kell törekedniök, ismertetőkörüket, láthatárukat tágítani, a tudomány inkább kezökgyébe eső, érdekekben álló ágait elébb vivőleg művelni, a közmívelődés minden eszközét birtokukba keríteni kötelesek, ha javukkal gondolnak s más országok s népek becsülését megnyerni óhajtják“.

S hogy e megnyitót, a muzeum-egylet megalakulását mikép értette akkor az ország, mutatja Br. Eötvös Józsefnek, a magyar tud. akadémia alelnökének és küldöttsége vezérének beszéde, melyből csak egyetlen részecskét idézek: „Ha valahol, a tudományok körében áll, hogy a központosság csak bizonyos pontig lehetséges s csak annyiban üdvös, a mennyiben ezen túl nem lép. Kétségtelen, hogy az erők összmunkálása nagy eredményekre vezet, sőt, hogy egyes tudományok körében bizonyos eredmények csak így érhetők el, de szintoly bizonyos az is, hogy miután minden tudomány nem testületeknek, hanem egyeseknek köszöni haladását, s miután az összes tudományos tőke csak úgy növekedhetik, ha an-

*) Az Erdélyi Muzeum-Egylet évkönyvei I. k. 1860. 1 4 lapjain.

nak előszerzésén különböző helyeken dolgoznak: egy nemzet tudományos kifejlődésének eszközlésére egy középpont nem elégséges“.

Ehez a második tudományos középponthez vetették meg az alapot az erdélyi-múzeummal, melyre azután ők ketten, Mikó és Eötvös, emelték a tudomány-egyetem épületét. Köztudomásu dolog ugyanis, hogy a második egyetemi helyének meghatározásánál nem a legutolsó tényező volt a már létező muzeum s hogy csakis a muzeummal kötött szerződés tette kivihetővé az egyetem felállítását.

Ez az egyesülés még abban az esetben is kitágította volna a muzeum-egylet tudományos működésének határait, ha az kezdetben csakugyan nem lett volna egyéb, mint honismertető egyesület.

Mutatja ezt az események sorozata. Az egyetem, mint tudományos intézet, hivatva van, hogy a tudományos működésnek ne csak iskolája, irányadója, hanem valóságos középpontja legyen. Egyetemünk tanárai is, alighogy működésüket a tanszéken, intézetekben és gyakorlataikban megkezdték, arról tanakodtak, mikép tehetnék működésüket minél kihatóbbá, minél sikerdúsabbá.

Minthogy a muzeum-egyesület a tudományos működés ezéjából nem volt szakosztályokra oszolva, s minthogy kezdetben az a nézet volt túlnyomó, hogy az orvosi tudományok a muzeum-egylet keretébe nem vonhatók bele, megalakult 1875-ben az Orvos-természettudományi-társulat. Három év azonban elegendő volt arra, hogy az ellenkezőről meggyőződjenek s miután a muzeum-egylet is maga részéről a szakosztályokat megalapította, 1878-ban létre jött az egyesülés, mely azután, időközben a másik szakosztályban is megindulván a mozgalom. 1883-ban a muzeum-egylet alapszabályai módosításához vezetett. Lényegében újat a szabályzat most sem vett fel, hanem csak erősebben hangsúlyozta a tudományos működést s ez a dolog természetében fekszik; következménye az egyetemmel való szerződésnek.

Hogy boldog emlékezetű alapítónknak, gróf Mikó Imrének, az egyesület illetén módosulása kedvencz eszméje volt s arról beszélt, annak tanui még, Istennek hála, elég számosan élnek.

A főczél, igen természetesen, most is a honismertetés (noha curiosumkép legyen megemlítve, ezt a kifejezést Landeskunde, a Bach-kormány dictálta az alapszabályokba), de a mellett a tudományok művelése és a magyar tudományosság terjesztése általában szintén zászlóján áll, egyedül a theológiát és politikát zárván ki.

És ez másképp nem is lehet, mert tudományos honismeret — pedig csak ennek van értéke — általános tudományosság nélkül nem képzelhető s ha nemzetünk tudományosságát, művelődését — melyek nélkül pedig a művelt nemzetek sorában helyet foglalni nem lehet — valóban szívünkön hordozzuk, az összes tudományokat kell művelnünk, mert a tudományok köztársasága egyenlők társadalma. A divat, elismerem, néha szükség is, egyes tudományokat előtérbe helyez ugyan, de bosszulatlanul ezt hosszú időre tenni nem lehet.

Ennek a fejtegetésével azonban nem úntatom a tisztelt szakosztályt, részemről csak arra kívántam becses figyelmét felhívni, hogy működésében a jelzett aránytalanságot igyekezzék elenyésztetni, mit már azzal is el fog érhetni, ha tagjai közül minél többen szerencsétlennek tudományos dolgozataikkal.

A második, mit el nem hallgathatok, szakosztályi üléseinknek népszerűsége. Nem a nagy közönséget nélkülözöm, mert tapasztalásból tudom, hogy a tudományos testületek, tudományos tárgyú gyűlései a nagy közönséget másutt sem vonzzák. Én a tagtársakat szeretném nagyobb számmal itt látni, továbbá, a városban oly tekintélyes számmal levő tudománnyal foglalkozó egyéneket s az egyetemi ifjúságot. A nagy közönség számára rendezzen szakosztályunk is népszerű előadásokat, mint a másik szakosztály teszi.

Választmányunk különben, a hallgatóságra való tekintetből, elvileg elhatározta, hogy a gyűlések számára, áldozat árán is, más helyiséget keres. Meglátjuk: vajon akkor népesebbek lesznek-e gyűléseink?

És most, megnyitván szakosztályunk 1887 évi záró gyűlését, felkérem a Titkár urat, sziveskedjék a választmány jelentését felolvasni.

A közhelyeslés és lelkes éljenzés elhangzása után

Hegedüs István szakoszt. titkár olvasta föl a választmány jelentését. A jelentés így hangzik:

Mélyen tisztelt közgyűlés!

Szakosztályunk ismét egy évi munkásságáról adhat számot. A tudományos szellem ébresztése, ápolása a tudományok köztársaságának minden egyes független országban, a szabad kutatás termékeny és termékenyítő munkássága, a nyomunkba lépő ifjabb nemzedék beavatása nemzeties szellemű, de egyetemes célok felé irányzott műveltség megszerzésének, vérünkkel tételének nehéz, de áldásos tevékenységében ime, az állandó feladat melynek megoldása mindig parányi mértékben sikerül, mert a ha-

ladás végtelen mezejére vezet. Hol itt a megállás? Már Seneca quaest. nat. VIII. megírta: „Vannak mysteriumok, melyek nem leplezik le, egy nap fátyolukat. Eleusis azon hívek számára tartja fenn a leleplezést, kik megkérdezik. A természet nem árulja el minden titkát.“ Szakosztályunk munkásai előtt eleusisi titok az emberi természet, melyet a bölcelem, nyelv és történelem helyes kutatásával akar leleplezni. Boldog, ki meglebbenti a fátyolt; de csak avatott kéznek adatott. A kezeket avatottakká tenni: ez a tudományos egyesületek nemes hivatása. Ily derék egyesület a miénk. És mély hálára kötelezi le az Erdélyi-Muzeum-egylet nagylelkűségével, hogy anyagi támogatását nyújtja tudományos törekvésünknek. A lefolyt évben újabb áldozattal mutatta meg eddig is tanusított nagylelkű áldozatkészségét. A kiadványaink anyagi fedezésére kiúttal általányt 1000 frtról 1500 frtra emelte, szakosztályunk igyekezett e nagylelkű eljárásnak buzgó munkássággal felelni meg Törekvésünk bizonyítékát megtalálja a m. t. közgyűlés és megtalálja nagylelkű pártfogó, valamint a nagy közönség, kiadványaink IV-ik kötetében, mely a köteles 20 ív helyett szinte kerek 30 ívet tartalmaz. Nem a mi tisztünk, a kiadványokban megjelent dolgozatok értékét méltatni; de mint általános jellemvonását a kötetnek, ki kell emelnünk, hogy a lefolyt év a honismei dolgozatokra nézve nagyon termékeny volt. És e téren, kivált utolsó füzetünkben, oly tudományos fölfedezés is található, mely emlékezetessé válik: hazánk archeologiai irodalmában és, minthogy ép a római világ emléket deríti fel, az egyetemes tudományos irodalomban is. A krásznai leltre útalok, melynek tudományos értékesítésére szakosztályunknak két buzgó tagja is vállalkozott.

Ugyan e kötetben található hazánk egyik testvér nemzetének beléletére vonatkozó hosszabb szakértekezés; olvasható a székelyek régi törvényei és szokásainak fejtegetése, a történelem kutatás egyik első rangú tekintélyétől.

A régi Dáciára vonatkozó archeologiai kutatások eredményét több cikkben találja meg e kötetben az olvasó. Döbrentey Erdélyi Muzeumát ismertette szakosztályunk egyik legbuzgóbb és legtevékenyebb tagja, ki azon kívül Döbrentey és Kölcsey életére nézve eddig ki nem adott adatokat tett közzé és dolgozott föl. A kiadványok IV-ik kötetéből e dolgozatokat csak azért említők föl külön, hogy kiténtessük fentebbi jellemzésünk igaz voltát, mely szerint a mult év a honismére nézve termékeny volt. Ha még hozzá vesszük a többi dolgozatokkal szemben a honi tár-

gyu dolgozatok túlnyomó arányát (452 lapból mintegy 78 lap tartalmaz idegen tárgyú dolgozatot), jellemzésünk igaz volta még szembeszököbb lesz. De ezt nem dicsekvéskép hozzuk fel.

A szabad tudományos tevékenység természetéből származott e túnémeny. A honi történelem és régészet egyik ága tevékenységünknek. Kész örömmel fogadtuk és siettünk közreadni az e teren tett kutatásokról írott dolgozatokat. De e helyen kiemeljük annak fontosságát, hogy az egyirányú működés ne tartson vissza senkit attól, hogy non invita Minerva kutasson, és tudományos eredményeket mutasson föl a bölcsészet és nyelv tudomány terén is; mert a tudományok belső rokonsága, melyet már Cicero oly szépen emel ki, kölcsönös támogatásra utalja a bűvárokat. A lefolyt év termékenynek mondható és hozzá tesszük, hogy oly dicséretes módon indult meg haza részünkben szakosztályunk felkarolása, hogy már szükségessé vált ép a tudományos közleményeknek gazdag összetorlódása következtében kiadványainkat sürűtbb egymásutánban jelenteni meg.

Szakosztályunk irodalmi munkásságáról többet szólnunk szükségtelen. A mi egyébaránt a kiadványokban megjelent dolgozatokat illeti, ezek majdnem kivétel nélkül szaküléseinkben lettek hol felolvasva, hol bemutatva. Szakosztályunk tartott kilencz szakülést, melyen részint maga a szerző, részint más választmányi tag, többnyire a titkár felolvasott, illetve bemutatott 19 művet melyekből nyelvészeti 3, irodalom történeti 3, magyar történelmi 2, régészeti 6, egyetemes történelmi 2, népismeii 2, könyvészeti 1. Ez értekezések ötön kívül kiadványaink 4-ik kötetében jelentek meg. Kiadványainkban megjelent egy értekezés, melyet szerzője még az előző évben mutatott be.

Szakosztályunk zártülést kettőt tartott, melyen a választmány ajánlása 7 tagot vett föl a szakosztályi tagok sorába. Szakosztályunk tagjainak száma volt a muzeumi tagok közül 21. Elhalt Dr. Jenei Viktor. Belépett Dr. Nagy Ferencz. Helybeli tagja volt 23, nem helybeli tag volt 51. Tehát a tagok összes száma volt 95. A múlt évhez képest 13-al szaporodott.

Kiadványainkból helybelieknek 80, vidékieknek 93 példány küldetett szét. A kiadványokból még több mint száz példány rendelkezés alatt áll, minden fűzetből; könyvárus útján alig lehet egy pár példányt eladni, mi a közönség közönyét jellemzően bizonyítja. Egyébiránt szaküléseink iránt sem tanusított érdeklődést, holott kivált a lefolyt évben még szakosztályunk voltaképi hivatásának, törekvéseinek kicsinyléséből keletkezhett ellenvetés

sem volt felhozható a közöny megmagyarázására, hogy a hazai tárgyakat elhanyagolta volna. Távol legyen tőlünk, hogy e czímen panaszt emeljünk, vagy mentséget hozzunk fel: mi a hazai tudományosság emelésére köteleztük le magunkat az igazságszeretet őszinte szenvedélyével. Mi jól éreztük magunkat, ha egymás törekvéseit láttuk és buzdítottuk. Választmányi gyűlést tartottunk e közgyűlést előkészítő üléssel együtt 5-öt, melyek a kiadványokba felveendő művek felől határoztak. Az Altenberger kodexből még 260 példány áll szakosztályunk rendelkezésére. Sem a hazai, sem a külföldi könyvkereskedők részéről nem mutatkozott hajlandóság az átvételre. Stein Gábor helybeli könyvkereskedő vállalkozott bizományba átvenni oly feltétellel, hogy minden eladott példány után a meghatározott ár egyharmadát szolgáltatja be. Egyik választmányi ülésen indítványba hozott, hogy tekintettel az örvendetes buzgalomra, melyet szakosztályunk tagjai kifejtettek a lefolyt évben, minek következtében felhalmozódnak a kiadásra váró elfogadott közlemények; tekintettel arra, hogy sűrűbb megjelenés által az érdeklődés fokozódik: ne négy, hanem 6 ízben két-két havonként jelenjenek meg 5 ívnyi tartalommal meghatározott időpontban kiadványaink. E javaslatot választmány a közgyűlés elé azon megjegyzéssel teszi át végleges határozat hozatal végett, hogy a szakosztály alapszabályaiban külön szerkesztőről van említés téve és kilátásba helyezve az esetleg határozott időben megjelenendő kiadványok szerkesztése. Választmányunk felhatalmazást kér, hogy a fentebbi indokok tekintetbe vételével a két havonként megjelenendő kiadványok szerkesztése bizassék a titkárra, ki mellett az ig. választmány képezendi egyelőre a szerkesztő bizottságot.

A választmány pénzügyeit az eddigi szokás szerint az elnök kezelte. Általa a választmány elé terjesztett és minden tételében helyesnek talált számadás részletes adatait főbb tételekben összegezve, az 1887. évi január hó 23-ikától 1888. január 22-ikéig következő bevételeink és kiadásaink voltak:

I. B e v é t e l.

I. Pénztári maradvány múlt évről	228	frt	55	kr.
II. A Muzeumegylettől 1887-ik átalány.	1500	"	—	"
III. Tagsági- és előfizetési díjakból	151	"	11	"
IV. Hátralékos tagdíjakból				
V. Altenberger kodex elárúsításából	—	"	—	"
VI. Intercalaris kamatok	23	"	35	"
Összesen	1903	frt	01	kr.

II K i a d á s.

I. A kiadványok III. kötet 4., IV. 1., 2., 3., 4-ik füzeteinek nyomdai költsége	735	frt	—	kr.
II. Ugyanazok írói tiszteletdíja	744	„	70	„
III. Irodai költség }	26	„	07	„
IV. Postaköltség }				
V. Szolga díjazása	20	„	—	„
Összesen	1525	frt	77	kr.
III. Pénztári maradvány	377	„	24	„
Mint fenn	1903	frt	01	kr.

A többlet-kiadást teljesen indokolja az a körülmény, hogy ez év terhére 5 füzet kiadása esett. Megjegyezzük, hogy kiadványaink IV. k. 4-ik füzetéhez 2 rajz is van mellékelve. Álljon itt a választmányunk által 1888-ra megállapított költségvetés:

Költségvetési előirányzat 1888-ra.

A) B e v é t e l.

1. Pénztári maradvék 1887-ről	377	frt	24	kr.
2. Átalány a Muzeum-egylettől	1500	„	—	„
3. Tagsági díjakból 1888-ra	100	„	—	„
4. Hátralékos tagdíjakból	5	„	—	„
5. Előfizetésből és nyomtatványok eladásából	50	„	—	„
6. Intercalaris kamatokból	20	„	—	„
Összesen	2077	frt	24	kr.

B) K i a d á s.

1. Kiadványok V. kötete, 6 füzet 5-5 ívvel, teljes kiállítás és írói tiszteletdíj	1700	frt	—	kr.
2. Irodai költség, posta, vegyes	80	„	—	„
3. Szolga díjazása	20	„	—	„
4. A szerkesztő tiszteletdíja	200	„	—	„
Összesen	2000	frt	24	kr.
Pénztári maradvány	77	„	24	„
Mint fenn	2077	frt	24	kr.

Szerény működésünkről szóló e hű jelentésben a haladás kétségtelen tanubizonyosságát találja meg a t. közgyűlés. A tudományos szellem élénk buzgalma lelkesít jövőre is. A mit sikerült elérnünk: az parányi csekélység a földadat nagyságához mérten, de reményre jogosít és a teljesített kötelesség megnyugtató tudatát adja meg.

Kelt Kolozsvárt, 1888. január 22-én tartott választmányi ülésből.

A közgyűlés a választmányi jelentésben foglalt indítványt az iránt, hogy a kiadványok ezentul hat izben, két havonként jelenjenek meg, még pedig 5—5 ivnyi tartalommal, mindig pontosan meghatározott időben és hogy a szerkesztést a titkár vinné a választmánynyal egyetértve, egyhangulag elfogadta.

Szóba jött, hogy a kiadványok külalakját is módosítani kellene, csinosabb és jobb formát adni azoknál. Ez ügy elintézése a megválasztandó választmányra bízott, hogy a helybeli nyomdáktól bekérve ajánlataikat: a lehető csinos alakban és a lehető jutányos feltételek mellett kötéssék szerződés a kiadványok nyomtatására nézve.

Indítványba hoztván a kiadványok czimének megváltoztatása, mint a melyek folyóiratképen fognak ezentul pontos időben megjelenni: a közgyűlés beható eszmecsere után elhatározza, hogy a czim ne változzék, mint a mely a Múzeum-egylettel való viszonyt pregnansul kifejezi.

Elnök előterjeszti a választmány az iránti javaslatát, hogy a szakosztály felolvasó ülései más helyiségben tartassanak, minthogy több oldalról nyilvánult az óhaj az iránt, hogy a művelt közönség előtt könnyebben hozzáférhető helyen tartassanak a felolvasó ülések. Közgyűlés ez indítványt elfogadván, annak véghezvitelét a jövődő választmányra ruházza.

Elnök előterjesztésére szakosztályi tagokul megválasztottak: Sebesi Jób, vasúti hivatalnok és ismert író, és Mailand Oszkár, dévai reál-iskolai tanár.

Számadás vizsgáló bizottság (Fazakas József és dr. Török István) nevében Fazakas József jelenti, hogy a fölmentvény a számadást vivő elnöknek megadandó. Jövőre óhajtja a számadás-vizsgáló bizottság, hogy a hátrálékosok teljes jegyzéke mellékeltség a számadásokhoz is; a titkár külön számadást ne vezessen az általa bevett pénzekekről, hanem az elnökhöz beszolgáltatván, egységes számadás vezettségük.

A közgyűlés a számadás-vizsgáló bizottság minden javaslatát elfo-

gadván, az elnököt a számadás terhe alól fölmenti. Jövőre e bizottság tagjait újra megválasztja.

A költségvetés a választmányi előterjesztés értelmében fogadtatik el egyhangulag. (Lásd fennebb a választmányi jelentést)

Ezután elnök, a maga és tisztársai nevében, a bizalmat megköszönve, lemond és fölhívja a gyűlést a tisztújítás megtartására.

Dr. Brassai Sámuel, korelnök elnöklete alatt a tisztújítás a következő eredménnyel esett meg:

Elnök lett ismét: Dr. Szamosi János.

Alelnök: Dr. Szász Béla.

Titkár és szerkesztő: Dr. Hegedüs István.

Választmányi tagok: Dr. Felméri Lajos.

Dr. Schilling Lajos

Dr. Ferenczi Zoltán.

A jegyzőkönyv hitelesítésére a közgyűlés kiküldi Geréb Márton és Dr. Széchy Károly szakosztályi tagokat.
